

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII Ka 744/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt XIII K 725/19			
0.1.Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
o.1.Granice zaskarżenia			
o.o.1.Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
o.o.1.Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
1.Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.1.Ustalenie faktów				
0.0.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.0.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.1.Ocena dowodów				
0.0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<i>o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<i>1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego A. W. (1) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo
niezasadny

Przed odniesieniem się do zarzutu zaznaczyć należy, że apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z 19 listopada 2019 r. wywiedli zarówno obrońcy oskarżonych, jak i rzecznik oskarżenia. Jako że wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego został złożony w odpowiednim terminie jedynie przez adw. R. I. oraz adw. P. I., niniejsze uzasadnienie obejmuje rozważania dotyczące apelacji obrońców.

Treść zarzutu oraz uzasadnienia środka odwoławczego obrońcy A. W. (2) wskazuje na dwa główne uchybienia, których miał dopuścić się Sąd Rejonowy, procedując w niniejszej sprawie. Pierwszym z nich jest błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie sprawstwa w/w oskarżonego, zaś drugi koncentruje się wokół wykładni art. 158 § 1 k.k.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w apelacji, wskazać należy, że błąd w ustaleniach faktycznych zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia popełnienia przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego obrońca oskarżonego skutecznie nie czyni.

Na aprobatę nie zasługiwał przede wszystkim postulowany przez autora apelacji sposób oceny zeznań świadków S. R. oraz A. N.. Choć

rację ma obrońca oskarżonego, iż pokrzywdzony S. R. nie był w stanie stanowczo stwierdzić, czy przemocy wobec niego używały dwie, czy trzy osoby, jest to uzasadnione przebiegiem zdarzenia. Trudno oczekiwać od osoby otrzymującej ciosy zdolności zapamiętywania szczegółów zajścia oraz precyzyjnego wskazania liczby osób biorących udział w zdarzeniu. Uzupełnienie tych informacji umożliwiły natomiast zeznania naocznych świadków, a mianowicie A. N. oraz A. M. (1).

Kwestionując zeznania pierwszej z wymienionych kobiet, apelujący opiera się na wnioskach odmiennych, aniżeli zaprezentowane na rozprawie przez biegłą psycholog. Postuluje bowiem za przyjęciem, iż A. N. wykazuje tendencję do przejawiania faktów. Jako przykład przywołuje fragment pierwszych jej zeznań, w których wskazała, iż pokrzywdzony

był kopany przez napastników. Nie można jednak zgodzić się z obrońcą, iż fakt, że pokrzywdzony nie został powalony na ziemię wyklucza możliwość zadawania mu ciosów poprzez kopanie. W konsekwencji brak jest podstaw do zaaprobowania tezy o braku wiarygodności zeznań złożonych przez A. N.. Nie ulega wątpliwości, iż oświadczenia procesowe tego świadka wskazują na skłonność do emocjonalnego ujmowania zdarzeń, lecz w ocenie Sądu Okręgowego stanowi to efekt m.in. zastraszania, które niewątpliwie w niniejszej sprawie miało miejsce. Świadczy o tym skazanie A. S. za czyny z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. popełniony w związku ze zdarzeniami objętymi zarzutem przedstawionym A. W. (2) oraz dwóm innym osobom. Emocjonalność, jak i inne cechy A. N. opisane przez biegłą, nie należą do kategorii tych, które rzutują

na wiarygodność relacji. Wątpliwości wobec zeznań A. N. wywołane zeznaniami świadka D. G. oraz P. N. rozwiewa natomiast analiza zapisów rozmów prowadzonych pomiędzy tymi trzema osobami. Lektura dialogów prowadzi do wniosku, iż D. G. nie chciał zeznawać na niekorzyść oskarżonych, do czego namawiał także Państwa N.. Za uznaniem zeznań A. N. za wiarygodne przemawia również okoliczność, iż znajdują one odzwierciedlenie w zeznaniach drugiego bezpośredniego świadka pobicia - A. M. (1). Stąd argumentację obrońcy oskarżonego odnośnie przejawiania faktów uznać należało za polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I Instancji.

Autor apelacji poddaje w wątpliwość także oświadczenia w/w A. M. (1). Jednak budując argumentację, pomija całkowicie zeznania złożone

przez tego świadka w dniu 8 kwietnia 2019 r. (k. 43 – k. 44v). W zeznaniach tych świadek utrzymywała, że jednym z napastników był A. W. (2). Jak wskazała, kojarzyła go ze sklepu. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, potrafiła ponadto opisać jego wygląd. Obrońca oskarżonego, postulując odmienny - w stosunku do przyjętego przez Sąd Rejonowy - sposób oceny zeznań A. M. (1) pomija zatem całkowicie znaczną część jej oświadczeń.

Odnosząc się natomiast do proponowanego w apelacji sposobu oceny zeznań funkcjonariuszy Policji, wskazać należy, że choć funkcjonariusz R. L. nie pamiętał, aby którakolwiek spośród osób znajdujących się w domu Państwa N. miała widoczne obrażenia, to jednak funkcjonariusz A. M. (2) zapamiętał, iż jeden z mężczyzn miał zaczerwienioną twarz. Skłoniło to funkcjonariusza do zaproponowania

pokrzywdzonemu pomocy medycznej. Pomimo, iż A. M. (2) podaje, iż to mąż A. N. doznał obrażeń, analiza całych jego zeznań wskazuje na to, że pomylił P. N. z S. R..

Wśród innych dowodów na okoliczność powstania obrażeń u pokrzywdzonego znalazły się także zeznania pokrzywdzonego (k. 110v), A. M. (1) (k. 44), P. N. (k. 397) oraz A. N. (k. 348).

Dokonując oceny zeznań świadków, należało mieć na względzie akty zastraszania, jakie miały miejsce w trakcie toczącego się postępowania, mające na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za pobicie. Sam pokrzywdzony wyjaśnił, iż źródło zmiany złożonych przez niego oświadczeń procesowych stanowił strach przed oskarżonymi. Okoliczność ta tłumaczy także fakt, iż początkowo Policjanci wezwani zostali z powodu zbitej szyby, a nie pobicia. Jak opisują świadkowie

zdarzenia, już sam fakt poinformowania przez A. M. (1) o planach wezwania Policji, wywołał negatywną reakcję oskarżonych oraz osób im towarzyszących.

Autor apelacji starał się ponadto wykazać, iż nawet gdyby przyjąć, że A. W. (2) brał czynny udział w zajściu objętym zarzutem, to nie sposób uznać, iż działania przedsięwzięte wobec S. R. wyczerpują znamiona czynu z art. 158 § 1 k.k. Osią tej części zarzutu jest nieujawnienie u pokrzywdzonego poważnych obrażeń. Skupiając się na najpoważniejszych skutkach, jakie może wywołać pobicie, obrońca oskarżonego pomija jednak ten z art. 157 § 1 k.k. (uszczerbek na zdrowiu trwający dłużej niż 7 dni). Zaznaczenia ponadto wymaga, że za skutek pobicia uważa się już samo narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w

art. 157 § 1
k.k. Zaaprobowanie
ustaleń dokonanych
przez Sąd Rejonowy
w opisanym powyżej
zakresie pozwala
na stwierdzenie,
iż znamię skutku
zostało przez
sprawców
wypełnione.

Pozwalają na to już
same opisane przez
A. N. oraz A. M. (1)
działania sprawców,
a ponadto
wystąpienie u S. R.
obrażeń, o których
wspominają także
inni świadkowie.

Jednocześnie za
prawidłową uznać
należało
prawnokarną
reakcję, jaką
zastosował Sąd
Rejonowy. Kara
została w niniejszej
sprawie wymierzona
z uwzględnieniem
dyrektyw jej
wymiaru, po
przenalizowaniu
zarówno
okoliczności
obciążających, jak
i łagodzących. Sąd
wymierzył karę w
granicach
przewidzianych
przez ustawę, zaś
jej dolegliwość nie
przekraczała stopnia
winy, uwzględnia
stopień społecznej
szkodliwości czynu
oraz cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, które

<p>ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnił w szczególności sposób zachowania się sprawcy, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. W. (2) od popełnienia przypisanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Podniesiony zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonego nie zyskał instancyjnej aprobaty i przeprowadzona kontrola wyroku pozwoliła stwierdzić jego całkowitą prawidłowość.</p>		

<p>Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych i w konsekwencji uzasadniał uznanie oskarżonego winnym przypisanego mu przestępstwa.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Podniesiony w apelacjach obrońcy A. S. oraz A. M. (3) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed odniesieniem się do zarzutu, wskazać należy, że tożsamy zarzut podniesiony został w apelacji dotyczącej A. M. (3). Z uwagi na to, że zarzuty apelacyjne zawarte w obu apelacjach są ze sobą w znacznym stopniu zbieżne, w tym znaczeniu, że zarzuty stawiane rozstrzygnięciu dotyczącego A. M. (3) zawierają się w zarzutach wobec rozstrzygnięcia dotyczącego A. S., Sąd Okręgowy odniesie się do nich</p>			

łącznie,
uwzględniając
różnice występujące
pomiędzy dwoma
środkami
odwoławczymi.

Błąd w ustaleniach
faktycznych
zachodzi, gdy treść
dokonanych ocen i
wniosków
wyprowadzonych
przez sąd nie
odpowiada zasadom
rozumowania, a błąd
mógł mieć wpływ
na treść orzeczenia.
Zarzut ten nie jest
uzasadniony, gdy
sprowadza się do
zakwestionowania
stanowiska sądu czy
do polemiki z
jego ustaleniami.
Sama możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
odmiennego
poglądu nie
wystarcza do
stwierdzenia
popęlnienia przez
sąd istotnego błędu
ustaleń. Zarzut taki
powinien wskazywać
nieprawidłowości w
rozumowaniu sądu
w zakresie istotnych
ustaleń, czego
obrońca
oskarżonego
skutecznie nie czyni.

W pierwszej
kolejności wskazać
należy, że panujący
pomiędzy
oskarżonymi a
pokrzywdzonym

oraz świadkami zdarzenia konflikt ma swoje źródło głównie w pobiciu S. R.. Inaczej rzecz się ma w przypadku relacji pomiędzy oskarżonymi, a świadkiem A. N.. W tym przypadku konflikt zdaje się trwać dłużej. Jakkolwiek jest to okoliczność, która implikuje konieczność analizy zeznań świadka z dużą dozą ostrożności, nie podważa jednak automatycznie ich wiarygodności. Sąd Rejonowy przedstawił przyczyny, dla których uznał przedmiotowe zeznania za zgodne z prawdą. W tym zakresie, w celu uniknięcia powtórzeń, zasadne i celowe jest odesłanie do pisemnych motywów rozstrzygnięcia tego Sądu.

Odnosząc się do pozostałych argumentów obu apelacji, zauważyć należy, iż nie wszystkie nagrania ze sklepu (...) zostały nagrane za pomocą kamer z możliwością rejestracji dźwięku. Fakt, iż na nagraniach z

dźwiękiem A. S. nie groził A. N., nie wyklucza formułowania gróźb w innych okolicznościach. Nie sposób zatem za sprawą powyższego argumentu podważyć zeznań pokrzywdzonej co do kierowanych do niej gróźb.

Także fakt, iż S. R. nie wskazał w swoich pierwszych zeznaniach A. M. (3) jako jednego ze sprawców pobicia nie stoi na przeszkodzie przypisaniu oskarżonemu sprawstwa w zakresie czynu z art. 158 § 1 k.k., skoro - po pierwsze - pokrzywdzony nie wykluczył udziału A. M. (3), a po drugie z oświadczeń procesowych naocznych świadków - A. N. oraz A. M. (1) wynika, iż był on jednym z napastników.

Nie można ponadto uznać za wystarczającą w zakresie zakwestionowania winy oskarżonych próbę podważenia dowodu, który jedynie w niewielkiej części przyczynił

się do wyjaśnienia okoliczności związanych z popełnieniem przestępstwa, a mianowicie zeznań A. B.. Już w pierwszej fazie zdarzenia, po tym jak oskarżony S.łapał A. N. za włosy, świadek uciekł z miejsca zdarzenia.

Za niezasadną uznać należy również argumentację opartą na zmienności zeznań niektórych świadków. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż A. N. była zastraszana przez A. S., o czym w ocenie Sądu Okręgowego, miała świadomość także część spośród pozostałych świadków, w tym A. B. oraz pokrzywdzony.

Argumenty z pkt 3.1.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych A. S. oraz A. M. (3) od popełnienia zarzucanych im czynów, ewentualnie uchylene zaskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>wyroku i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Podniesiony zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonych nie zyskał instancyjnej aprobaty i przeprowadzona kontrola wyroku pozwoliła stwierdzić jego całkowitą prawidłowość. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych i w konsekwencji uzasadniał uznanie oskarżonych winnymi przypisanych im przestępstw.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Podniesiony w apelacjach obrońcy A. S. oraz A. M. (3) zarzut naruszenia przepisów postępowania karnego, mających bezpośredni wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. poprzez</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	niewzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 9 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew stanowisku skarżącego uznać należy, iż Sąd I Instancji na podstawie zebranego i wszechstronnie ocenionego materiału dowodowego poczynił trafne ustalenia faktyczne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Wyrazem sędziowskiego przekonania w wymienionej kwestii pozostaje uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy szczegółowo ustosunkował się do każdego z dowodów wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na		

jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 k.p.k.).

Główną oś zarzutu stanowi ocena zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy uzasadnił przyczyny, dla których uwzględnił pozwalające na stwierdzenie sprawstwa oskarżonych oświadczenia procesowe złożone przez świadków A. N., A. M. (1), S. R. oraz A. B. i P. N.. Autor zażalenia nie wskazuje na jakiegokolwiek wynikające z rozważań Sądu Rejonowego sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy czy doświadczeniem życiowym.

Uzasadnienie apelacji ogranicza się jedynie do przeciwstawienia wnioskowi płynącemu z dowodów uwzględnionych przez Sąd I Instancji twierdzeń

wysnutych w oparciu o dowody przeciwne bądź te wersje zeznań świadków, które charakteryzują się mniejszą ilością szczegółów.

Przypomnieć jednak należy, że uwzględnienie dowodów, z których wynikają odmienne, niż z pozostałej części materiału dowodowego wnioski, odnośnie sprawstwa oskarżonego, implikuje nieuwzględnienie dowodów przeciwnych. Nie dostrzegając potrzeby przytaczania argumentacji Sądu Rejonowego w zakresie przyczyn uwzględnienia jednych i nieuwzględnienia innych dowodów, zasadne jest odesłanie do uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Argumentację Sądu Rejonowego uzupełnić warto o stwierdzenie, że nie można w szczególności uznać za wystarczającą w tym zakresie próbę zakwestionowania dowodów, które jedynie w niewielkiej części przyczyniły

się do wyjaśnienia okoliczności związanych z popełnieniem przestępstwa, jak na przykład zaprezentowane przez A. N. nagrania wideo czy zeznania A. B., przy jednoczesnym pominięciu dowodów z przesłuchania naocznych świadków.

Dalece niewystarczające jest ponadto powoływanie się jedynie na korzystne z perspektywy oskarżonych zeznania funkcjonariuszy Policji. obrońca oskarżonych, pomija całkowicie złożone w postępowaniu przygotowawczym zeznania A. M. (2), o których była już mowa w części dotyczącej zarzutu obrońcy A. W. (1), a z których wynika, iż pokrzywdzony miał zaczerwienioną część twarzy.

Całkowicie nieuzasadniony jest także postulat uwzględnienia zeznań D. G. przy jednoczesnym braku jakiegokolwiek próby zakwestionowania zapisów rozmów,

które toczyły się pomiędzy w/w a A. N. oraz P. N., z których wynikają powody takiej, a nie innej postawy świadka D. G..

Analiza akt postępowania prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy dysponował dowodami pozwalającymi na stwierdzenie winy oskarżonych.

Przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć sąd orzekający (a nie strona) i dopiero gdyby sąd je powziął, ewentualnie powinien powziąć, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, zasadny byłby zarzut naruszenia tego przepisu. W ocenie Sądu Odwoławczego taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała.

Stwierdzenia obrońcy oskarżonych odnośnie wątpliwości w zakresie sprawstwa A. S. oraz A. M. (3) zdają się być wynikiem uznania za wiarygodne innych dowodów, aniżeli dowody, które uwzględnił Sąd

Rejonowy przy
ustalaniu faktów.

Jednocześnie za
prawidłową uznać
należało
prawnokarną
reakcję, jaką
zastosował Sąd
Rejonowy. W
niniejszej sprawie
kary zostały
wymierzone z
uwzględnieniem
dyrektyw ich
wymiaru, po
przenalizowaniu
zarówno
okoliczności
obciążających, jak
i łagodzących. Sąd
wymierzył karę
każdemu z
oskarżonych w
granicach
przewidzianych
przez ustawę, zaś
jej dolegliwość nie
przekraczała stopnia
winy, uwzględnia
stopień społecznej
szkodliwości czynów
oraz cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, które
ma osiągnąć w
stosunku do
skazanych, a także
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Wymierzając karę,
sąd uwzględnił w
szczegółności
sposób zachowania
się sprawców, ich
właściwości i
warunki osobiste,

<p>sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.</p> <p>Argumenty z pkt 3.1., 3.2.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych A. S. oraz A. M. (3) od popełnienia zarzucanych im czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie oceniony został prawidłowo i umożliwił stwierdzenie sprawstwa oraz winy oskarżonych. Sąd Okręgowy nie dopatrył się obrazy</p>		

wskazywanych przez obrońcę przepisów.			
3.4.	Podniesiony w apelacjach obrońcy A. S. oraz A. M. (3) zarzut naruszenia przepisów procedury karnej, a mianowicie art. 424 § 1 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W zakresie przyczyn nieuwzględnienia powyższego zarzutu zasadne jest odesłanie do części 3.2. oraz 3.3. niniejszej tabeli.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych A. S. oraz A. M. (3) od popełnienia zarzucanych im czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Stwierdzenie naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. nie mogłoby doprowadzić do uwzględnienia powyższych wniosków. W toku sprawy sąd ogłasza wyrok, a dopiero w terminie późniejszym, najczęściej po zgłoszeniu stosowanego żądania sporządza pisemne motywy rozstrzygnięcia. Tym samym pisemne uzasadnienie jest zawsze kwestią wtórną w zestawieniu z wyrokiem i samo w sobie nie może mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia. Już z tego powodu należało uznać je za niezasadne.</p>	
<p>1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość wyroku		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Odwoławczy, badając argumenty z apelacji rzecznika oskarżenia, jak i obrońcy oskarżonych oraz poddając sprawę totalnej kontroli, nie znalazł najmniejszych uchybień nakazujących zmianę zaskarżonego wyroku chociażby w części, bądź jego uchylenie.		
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>Na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 pkt 4 i 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) zasądzone od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat kwoty 300,- złotych od A. S. oraz po 180,- złotych od A. W. (2) i A. M. (3).</p> <p>Obciążenie każdego z w/w kwotą po 56,70 nastąpiło w</p>	

oparciu o art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. Na powyższe koszty sądowe złożyły się:

- koszty uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 30 zł liczonych od każdego z oskarżonych (art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego Dz. U. 2014 r., poz.861);

- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm.), podzielony na 3 skazanych w częściach równych.

1.PODPIS

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie w części dotyczącej punktu 4., tj. uniewinnienia od popełnienia zarzuczonego oskarżonemu A. W. (2) czynu z art. 245 kk w zw. z art. 12 § 1 kk		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. W. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie w części skazującej A. W. (2)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana
0.1. Granice zaskarżenia		

Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcie w części dotyczącej A. S.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana
0.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. M. (3)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia w części dotyczącej A. M. (3)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana